

Проповед 198

Живот като християни

Прочит: Изход 16,2 - 15

Скъпи братя и сестри,

Доволни ли сте от живота си? Доволни ли сте от всичко, което ви се случва, или пък не? Харесвате ли начина, по който Бог се грижи за вас, или пък ви се иска да имате нещо по различно, или копнеете за все по-нови и все по-въълнуващи преживявания с Него? Ние, хората, по принцип сме неблагодарни създания и не оценяваме нищо от това, което получаваме; често се оплакваме от живота, а не преценяваме и не се замисляме, че ние често имаме много повече от другите. Още по-важно е за нас, християните, да се научим да се наслаждаваме и да благодарим за живота, който имаме, защото хората от света често не знаят и не разбират, че всичко е от Бога и за Бога, но ние, хората, които сме повярвали в Него, които сме посветили живота си, които сме обещали да Го следваме навсякъде, където и да ни води, ние трябва да знаем това. Историята ни разказва следния случай: Веднъж секретарят на Оливър Кромвел трябвало да пътува за Европа и тъй като тогава нямало самолети, трябвало да предприеме пътуване по море, което в онези времена не било особено приятно преживяване. Секретарят на Кромвел не спал цяла нощ, защото много се страхувал от пътуването. Същевременно неговият слуга спял като заклан. Знаете колко неприятно е, когато вие не можете да заспите, а някой до вас си похърква съвсем спокойно. Така и секретарят търпял, търпял, и накрая събудил слугата си. Слугата се учудил защо господарят му не бил спал и го запитал за причината. Секретарят отговорил: "Ами, страхувах се от предстоящото пътуване." Тогава слугата казал: "Господине, нека ви попитам нещо: Бог управлявал ли е този свят преди да се родите?" "Да, разбира се", отговорил другият. "А дали ще го управлява, когато вече не сте на този свят?" "Със сигурност", отговорил отново секретарят. "Ами тогава, защо не го оставите да управлява и днес, в настоящето?" След няколко минути разговорът престанал и двамата заспали много бързо. Бог се грижи за нас независимо от това дали ние се интересуваме от Него или не. Ние често се грижим за всичко онова, което ни притеснява в ежедневието, отделяме му твърде много време, разсъждаваме така, сякаш от нашите решения зависи какво ще се случи в този свят. Бог е над всичко, Той е Този, Който дава насока на всичко, от Него зависи всичко в този свят. Ние трябва да помним това и да знаем, че всичко в този свят, всичко, което се случва с нас, е по Божия план, че всеки един косъм на главата ни е преброен. Бог се грижи за нас и е време да отворим очите си, за да видим това. И повярвайте ми, че ако осъзнаете тази истина, тогава животът ви ще изглежда много по-добър и щастлив. Днешната история ни разкрива колко неблагодарен може да бъде човек и колко голяма е Божията милост въпреки това.

1. Излизането от Египет. Народът на Израел тъкмо е излязъл от Египет. За да осъзнаем величието на това събитие, е достатъчно само да отворим Библията. Почти навсякъде, където и да погледнете, ще намерите отзвук от това събитие - Божият народ излиза от земята на робството. Това събитие е не само избавление, но и се оказва важна стъпка в обединяването на 12-те израилеви племена в един народ, а и важна стъпка във взаимоотношенията на израилтяните с Бога. Помислете само за величието на всичко това, което току що се е случило. Народът, който е бил поробен цели 400 години, е успял да се измъкне от робската хватка и не само това, но е успял да излезе цял и невредим, с цялото си имущество плюс златото на съседите. Не стига това, ами Бог току-що е унищожил може би най-силната армия в света по това време чрез едно чудо. Сигурно си спомняте тази история - народът на Израел мина по сухо, морето се върна и египетската войска с цялото си бойно снаряжение беше удавена. Помислете какво избавление само - да излезеш с високо вдигната глава от земята на най-голямата военна сила по онова време, без дори да си мръднеш пръста. Сега народът на Израел вървеше през сухия и неплоден район на Синайския полуостров към обещаната земя. Малко по рано бяха напуснали Елим, където имаше 12 водни извора, за да стигнат до земята, която Бог беше обещал, че ще им даде. В този момент, обаче, можем да видим как еуфорията бързо е преминала, хората са забравили за чудото на Божието действие и вече се концентрират върху ежедневните трудности. Да не говорим, че Бог нито ги беше оставил, нито ги беше забравил; Той продължаваше да върви с тях в облачен стълб денем и в огнен стълб нощем. Ние наистина не можем да разберем оплакването на Божия народ, но понякога на нас ни се случва съвсем същото. Помислете колко често хабите времето си да се оплаквате. През първата половина на живота си сме недоволни, че не сме постигнали стандарта, за който сме мечтали, а през втората половина, защото не сме толкова млади и нямаме толкова възможности. Понякога не ни стига духовното зрение и не преставаме да се оплакваме ден и нощ. Бързо забравяме какво Бог е направил за нас.

2. Оплакването. Когато народът на Израел повървя през сухата и безводна земя на Синайския полуостров, много бързо забрави какво Бог беше направил за тях: **"А в пустинята цялото общество израелтяни роптаеха против Мойсей и Аарон. Израелтяните им казаха: По-добре да бяхме умрели от Господната ръка в Египетската земя, когато седяхме около котлите с месо и когато ядахме хляб до ситост; защото ни доведохте в тази пустиня, за да изморите цялото това множество от глад."** Когато чета тези редове, си казвам: Колко къса е човешката памет! Колко малко време ни трябва, за да забравим всичко, което сме получили! Когато народът на Израел се сблъска и с най-малкото съпротивление, те си спомниха за удоволствието от това всичко да ти е сигурно. Малко, ама сигурно. Защо да гонят този, който духа? Обещаната земя е далеч, може и да не стигнем до нея; по добре е да се върнем там, където имаме осигурени вода и препитание. Странно е, нали? И при това трябва да отбележим, че Бог не се беше оттеглил. Всичко това се развива в момент, в който Бог присъства осезаемо - като облачен или като огнен стълб. Те можеха да видят и почувстват Бога. И въпреки това, не чуваме нищо друго, освен оплакване, оплакване и пак оплакване. Не бива много да се чудим на хората от народа на Израел, защото ние сме абсолютно същите. Помислете само от колко неща се оплаквате вие самите: от времето, от роднините, от съседите, от църквата, и от какво ли още не. Ние сме същите, като народа на Израел: бързо забравяме от какво ни е освободил Бог и бързо започваме да недоволстваме. Да се оплакваш е библейско, по простата причина, че е споменато в Библията, но не се харесва на Бога, защото омаловажава това, което Бог е направил за нас. Обърнете нещата, вижте не това, което нямате, а това, което имате.

3. Срещу кого е насочено оплакването? На пръв поглед оплакването е насочено към Мойсей и Аарон. Те бяха водачите, те бяха отговорни пред народа. Те трябваше да си платят за сегашното положение. Ако вникнем в текста обаче, ще видим, че проблемът е не във водачите на народа. Всъщност оплакването е насочено към Бога. Ти, Боже, не ни даде достатъчно, Ти, Боже не ни осигури добри условия. Прекият засегнат от оплакването на народа на Израел е не Мойсей, не Аарон, а Бог. Бог беше инициаторът на излизането от Египет, Бог беше Този, Който даде обещанието за земята, в която ще текат мляко и мед. Оплакването беше срещу Него. Аз мисля, че Бог се почувства засегнат от това, което се беше случило. Благодарност нямаше никаква. Добре е да се замислим върху този факт. Помислете: когато вие се оплаквате, срещу кого е оплакването ви? Дали е срещу конкретна личност или ситуация, или държава, или църква, или може би ще се окаже срещу Бога?. Ние много лесно можем да се окажем противници на Бога, много лесно можем да се окажем в ситуацията на народа на Израел. Бог ни е спасил и е обещал да ни заведе в земята на обещанието. От нас се очаква да спрем да се оплакваме и да Му се доверим.

4. Бог е тук. Когато ситуацията се нажежава неимоверно и Мойсей и Аарон стоят пред реалната възможност да бъдат линчувани, се появява Бог. Може би думата появява не е съвсем точната, защото Бог никога не се е оттеглял, та да се появи отново. Бог беше там, но сега излиза на преден план. От думите Му личи, че Неговото решение е вече готово: ***"Тогава Господ каза на Мойсей: Ето, ще ви изпратя хляб от небето; и ще излиза народът всеки ден да събира колкото им трябва за деня, за да ги изпитам - ще ходят ли по закона Ми, или не. А на шестия ден нека сготвят внесеното, което ще бъде два пъти, колкото събират всеки ден. И така, Мойсей и Аарон казаха на всички израелтяни: Довечера ще познаете, че Господ ви е извел от Египетската земя; а на сутринта ще видите славата на Господа, понеже Той чу ропота ви против Господа. Защото какво сме ние, че да роптаете против нас?"*** Бог беше помислил не само за храна, която да задоволи глада на хората, но даже и за такъв лукс като месо. Помислете колко добър е Бог. Хората роптаят и едва ли не Го обявяват за некадърник, защото не е изпипал добре спасителния план за Израел. И като отговор на това Бог не само не унищожава народа на Израел, а му дава да се нахрани по най-добрия възможен начин. Не само им осигурява храната за момента, но продължава да се грижи за храната на целия народ още цели 40 години. Това е нещо, което трябва да осъзнаваме всеки ден: Бог ни чува, когато се оплакваме, и сигурно приема нещата много лично. Помислете за това, когато се оплаквате за всичко, което нямате, а забравяте всичко онова, което имате. Когато се оплаквате и сърдите, когато изказвате недоволство от състоянието, в което се намирате, не забравяйте, че Бог е тук. Той присъства и е готов с разрешаването на проблема. Там, където ние мислим, че сме стигнали до земята на пустотата и не виждаме изход от ситуацията, Бог вече е измислил начин да утоли жаждата ни и глада ни. Бог винаги е до нас. Доверете Му се. Бог иска да ни води през този живот, но за целта трябва да оставим живота си в ръцете Му. Големите проблеми за Божия народ идваха винаги, когато поемаха инициативата и започваха да се грижат сами за себе си, и не разчитаха на Този, Който ги беше създал и избрал, на Този, Който ръководи небето и земята. Ако доверим живота си в ръцете на Бога и осъзнаем колко много ни обича Той, тогава ще можем да вървим в посоката, която е най-добра за нас. Тази, която ще ни заведе в правилното време на правилното място. Бог ни обича много и затова дава всичко, което има за нас. Ние трябва да живеем, знаейки това. И това трябва да личи от живота ни. Живейте живота си с благодарност, живейте живота си, осъзнавайки всичко, което Бог е направил за тази земя и за вас лично. Този, Който не изостави народа на Израел, няма да остави и никой от нас.

5. Каква е гаранцията за това, че Бог ще ни заведе в Обещаната земя. Имаме ли гаранции че нещата, които Бог ни обещава, ще се сбъднат? Каква е гаранцията, че Божиите обещания са валидни и днес? Бог обещава и не отменя. Той обеща месо и пъдпъдъците дойдоха, обеща манна и тя не престана цели 40 години. Така завършва тази история - Бог не напуска народа си и каквото обещава, изпълнява. Това остава и за нас. Бог ни обеща спасение и ни даде Исус Христос. Исус Христос дойде и умря за греховете на всеки един човек. Това е най-голямата гаранция за нас. Щом Бог е пратил единствения си Син, щом Той е умрял и е унищожил греха, няма да се спре пред нищо и ще върви до края за нас. Исус е най-голямата гаранция за Божията любов към нас. Помислете за това: **"Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот."** Този който е дал Сина Си, няма да ни остави. Затова престанете да се оплаквате. Престанете да мърморите, престанете да виждате какво нямате и вижте всичко, което имате. Бог ни обича толкова много, че няма да остави да падне и косъм от главите ни без Негово знание. Исус умря за нас, Исус възкръсна за нас. Той ни дава гаранция за бъдещето и вечния живот.

Заключение. Ние, хората, често се оплакваме и това не е нещо ново. Така е още от сътворението на света. Всички са ни виновни, защото ние никога не стигаме там, където си мислим, че трябва да стигнем. Не забравяйте, че оплакванията за каквото и да било в края на краищата са насочени към Бога. Затова престанете да се жалвате. Бог е с нас и Той е промислил чрез Исус Христос чудно бъдеще за нас. Амин.